

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-925/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Balijs (nominativ: Ivan Balijs) OIB 70528510647 iz Zagreba, Graberje 92, kojeg zastupa punomoćnica Zrinka Prlić, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 6. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se ništetnom odredba članka 3. Ugovora o kreditu, broj ugovora 028-50- 4289273 sklopljenog 28. srpnja 2007. između tužitelja Ivana Balijs iz Zagreba, Graberje 92, OIB: 70528510647 i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojom je ugovoreno da se tužitelj obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti tuženiku naknadu u visini od 0,50% od iznosa kredita, a koji glasi: „NAKNADA 0,50% (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II./ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 da tužitelju Ivanu Balijs iz Zagreba, Graberje 92, OIB: 70528510647, na ime stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva isplati iznos od 386,46 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 08. rujna 2007. po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2007. godine određuje sukladno odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje,

za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

III./ Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. OIB 53056966535 naknaditi tužitelju Ivanu Baliji OIB 70528510647 trošak parničnog postupka u iznosu od 536,64 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 6. listopada 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

VI./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Nesporno je između stranka da je Ugovorom o kreditu zaključenim 28. srpnja 2007. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora, tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kunske protuvrijednosti od 130.900,00 CHF, obračunat prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja te da taj ugovor sadržava odredbu citiranu pod točkom I ove presude.

1.2 Nije sporno nadalje niti da je tuženik tužitelju prilikom isplate iznosa kredita 8. rujna 2007. naplatio iznos od 386,46 EUR, po osnovi tzv. ulazne naknade, a na temelju odredbe Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, citirane pod točkom I./ izreke ove presude.

1.3 Na temelju između stranaka nespornih činjenica izloženih pod točka 1. i 1.2. ovog obrazloženja tužitelj postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

1.4 Tužitelj tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti obrazlaže navodeći da je ugovor o kreditu zaključio kao potrošač, te da se o spornom citiranom dijelu odredbe čl. 3. toga Ugovora nije pojedinačno pregovaralo, već je ona predstavila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, sastavljenog unaprijed od strane tuženika, da tužitelj nije imao nikakav utjecaj na sadržaj te odredbe te da je ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, tužitelju nije bio objasnen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, odnosno nije mu bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koje bi se trebalo pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita. Tužitelj tvrdi da je ta odredba protivna odredbi čl. 81. i 82. ZPP, koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora o kreditu te da je stoga ništetna na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZPP. Osim što je protivna citiranim odredbama ZPP kao posebnog zakona, protivna i osnovnim načelima obveznog prava – ravnopravnosti sudionika, dužnosti suradnje i izabrani zlouporabe prava. Stoga tužitelj

postavlja tužbeni zahtjev citiran pod točkom I./ izreke ove presude, kojim predlaže spornu odredbu ugovora o kreditu utvrditi ništetnom te tužbeni zahtjev citiran pod točkom II./ izreke ove presude, kojim potražuje vraćanje iznosa koji mu je tuženik naplatio na temelju odredbe za koju tvrdi da je ništetna, sa zakonskom zateznom kamatom od naplate na temelju te odredbe. Naposljetku tužitelj potražuje naknadu troška parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbene zahtjeve. Tužitelj tvrdi da je iznos sporne naknade točno i jasno određen u odredbi čl. 3 Ugovora o kreditu te da je navedena ugovorna odredba lako uočljiva i lako razumljiva te da zbog toga nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost prema odredbama ZZP. Tuženik tvrdi nadalje da je obveza koja iz te odredbe proizlazi određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze te da je tužitelj iz ugovorne odredbe u kojoj je naveden određeni postotak mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze te procijeniti da li mu takva odredba prihvatljiva. Tuženik navodi da je plaćanje jednokratne naknade za korištenje kredita propisano tužnikovim općim aktima, primjena kojih je ugovora odredbom čl. 9. Ugovora o kreditu te da je tužitelj potpisom ugovora izjavio da je s njima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Tuženik osporava da je dopušteno provođenje testa poštenosti te navodi da tužitelj ničim ne dokazuje da je predmetna odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, koja pretpostavka mora biti ispunjen da bi se odredbu moglo smatrati nepoštenom. Tuženik upućuje na praksu Suda EU iz koje ne proizlazi da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Tuženik zaključuje da se neosnovani tužbeni navodi da je tuženik u samom ugovoru morao navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik na taj način pokriva te ističe da je prema zahtjevima za zaštitu potrošača za valjanost te odredbe potrebno da je potrošač u mogućnosti shvatiti financijsku obvezu koja za njega iz te odredbe proizlazi što je tužitelj svakako mogao utvrditi iz sadržaja ugovora o kreditu. Tuženik ukazuje i na odredbu čl. 326 ZOO, kojom je propisano da se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značaja a ugovor je ispunjen u cijelosti. Tuženik ističe prigovor zastare, navodi da se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem sve da je i predmetni ugovor djelomično ništetan te predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu troška parničnog postupka.

3. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi u cijelosti osnovani.

5. Između stranaka je sporno je li ništetan dio odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, citiran pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je sporna odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva zastario te je naposljetku sporan i zatraženi tijekom zakonske zatezne kamate.

6. Čitanjem Ugovora o kreditu zaključenog između parničnih stranaka 28. srpnja 2007. utvrđeno je, a što između stranaka nije niti sporno, da je odredbom čl. 3. toga Ugovora (između ostaloga, između stranaka je sporan dio te odredbe, citiran pod

točkom I./ izreke ove presude) određeno da se naknada od 0,50 %, od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

7. Tužitelj je iskazao da je s tuženikom ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji je "konvertirao" te ga još uvijek otplaćujem te da je sredstvima iz tog kredita kupio kuću, za stanovanje svoje obitelji; kao i da nema svoju firmu te da se nikada nije bavio poduzetništvom niti obrtništvom, već da radi za plaću. Prema daljnjem iskazu tužitelja, nije bilo nikakvih pregovora oko sadržaja ugovora o kreditu te mu je bilo poznato da će morati platiti neku ulaznu naknadu, ali da nije znao koliku. Ugovor koji je potpisao bio je unaprijed formuliran, pročitao ga je prije potpisivanja; s vraćanjem toga kredita imao je velikih teškoća "kada je počeo divljati švicarac". Naposljetku je tužitelj iskazao da kod potpisivanja ugovora nije bilo spomena ovoj ulaznoj naknadi, niti mu je itko objasnio što ona znači.

8. Ovaj sud nalazi da je tužitelj iskazivao jasno i logično te potpuno suglasno sadržaju pregledanog Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, pa stoga ovaj sud njegov iskaz ocjenjuje u cijelosti istinitim. Naime, iz ugovora o kreditu proizlazi da je kredit iznosio 139.900,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika kao kreditora na dan potpisivanja (čl. 1. Ugovora), u ugovoru je navedeno da je namjena kredita "stambeni kredit na kupnju bez počka" (čl. 6.), a ugovor je zaključen na unaprijed otisnutom obrascu.

9. Prihvaćanjem tužiteljevog gore izloženoga uvjerljivog i logičnog iskaza utvrđeno je da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 3. toga Ugovora. Naime, čitanjem, odnosno pregledavanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužitelja, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st.2. ZZP), a što tuženik i ne osporava.

10. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj djelatnosti ili poduzetničkoj aktivnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužitelja te prihvaćanjem njegovog logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza utvrđeno je da se tužitelj nikada nije bavio nikakvim obrtništvom niti poduzetništvom te da je stan koji je kupljen predmetnim kreditom koristio isključivo za stambeno zbrinjavanje svoje obitelji. Ovaj sud slijedom izloženoga zaključuje da tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom nije zaključio u svrhe koje su bile namijenjene njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, što znači da je tužitelj potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. al. 1. ZZP te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP.

11. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako

uočljive. Budući da je sporna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu prilikom isplate kredita, a plaćanje naknade nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene sporne odredbe Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 3. predmetnog Ugovora točno navedena visina, odnosno parametar izračuna jednokratne naknade prilikom isplate znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati.

12. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st.1. ZZP).

13. Imajući u vidu da je dopušteno ocjenjivati valjanost odredbi o naknadama (točka 11 ovog obrazloženja), kao i utvrđene činjenice da je tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom zaključio kao potrošač (točka 10. ovog obrazloženja) te da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu (točka 9. ovog obrazloženja), slijedom citirane odredbe čl. 81.st.1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13.1 Osim što je spornu odredbu na temelju koje je predmetna naknada tužitelju naplaćena, tuženik ugradio u unaprijed formulirani, tipski ugovor (o sadržaju kojega se nije moglo pregovarati), tuženik ne tvrdi niti dokazuje da je prije zaključenja ugovora o kreditu tužitelja informirao zašto je naknada izračunata te naplaćena upravo prema parametru koji je tuženik jednostrano nametnuo. Načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužitelju dovoljno informacija na temelju kojih on može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno trgovac je dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača, a jednostrano nametanje određenog parametra izračuna, bez informacije na što se konkretno predmetna naknada odnosi (koji trošak tuženik njome podmiruje) ne predstavlja punu informaciju. Nadalje, nije sporno da je tužitelju na temelju odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu tuženik naplatio iznos od 386,46 EUR. Vraćanje kredita ugovoreno je u 360 mjesečnih anuiteta, pa kada se ukupni iznos kredita od 130.900,00 CHF podijeli s 360, dobije se iznos od 363,61 CHF. Prema tome, tuženik je tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu za stambeni kredit u iznosu većem od iznosa glavnice mjesečnog kreditnog anuiteta. Budući da tuženik niti tijekom ovog postupka ne navodi radi podmirjenja kojih troškova prouzročenih jednostavnom bankarskom operacijom isplate kreditnog iznosa je tužitelju naplatio iznos od 386,46 EUR, niti takve svoje tvrdnje dokazuje te imajući u vidu odnos između visine mjesečnog anuiteta i iznosa naplaćene naknade, kao i činjenicu da je tužitelj bio u ovisnom položaju u odnosu na tuženika koji je spornu odredbu sam formulirao, bez utjecaja tužitelja kao druge ugovorne strane na njezin sadržaj, ovaj sud zaključuje da sporni dio odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu, kojom je tuženik bez mogućnosti pregovaranja tužitelju nametnuo plaćanje iznosa od 386,46 EUR, uzrokuje značajnu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelj kao potrošača. Ujedno prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužitelja te činjenicu da je druga ugovorna strana (ovdje tuženik) bankarska institucija, koja ničim nije obrazložila na koji su način naplatom ove naknade prava i obveze ugovornih stranaka u ravnoteži (a što tuženik tvrdi, a pritom ničim ne dokazuje).

14. Slijedom izloženoga, ovaj sud zaključuje da je sporni dio odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, citiran pod točkom I./ izreke ove presude, nepoštена odredba u smislu odredbe čl. 81. st.1. ZZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštена ugovorna odredba je ništava (čl. 87. st.1. ZZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

15. U odnosu na navode tuženika da je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značaja, a ugovor je u cijelosti ispunjen, treba reći da u ovom postupku nije potrebno ocjenjivati značaj zabrane u smislu odredbe čl. 326. st.2. ZOO jer se radi ocjenjivanja valjanosti potrošačkih ugovora primjenjuje ZZZP, kao *lex specialis*.

16. Nije sporno da je tuženik na temelju ništetne odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu tuženiku naplatio iznos od 386,46 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 3. toga Ugovora.

17. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe Ugovora o kreditu kao što je to navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO.

18. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155 ZZZP.

18.1 Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćnici odvjetnici, i to za sastavljanje tužbe 50 bodova prema Tbr. 7/1 OT, za sastavljanje podnesaka od 30.04.2025. i od 16.06.2025. po 50 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištu 20.08.2026. - 50 EUR prema Tbr. 9/1 OT, što iznosi ukupno 200 bodova, odnosno 400,00 EUR te uvećano za PDV 500,00 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR (potvrda o plaćanju – list 63 spisa) te na presudu u iznosu od ukupno 30,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu

od ukupno 536,64 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

19. Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom IV./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 6. listopada 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP. Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:

1. Tužitelju po pun., uz nalog za plaćanje pristojbe na presudu (30,00 EUR)
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-2f8d2**

Kontrolni broj: **0eeef-4f50b-258d9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.